

Bài văn tả về Hà Nội thường cần thể hiện vẻ đẹp vừa cổ kính, vừa hiện đại của thủ đô - nơi lưu giữ lịch sử, văn hóa và nhịp sống hiện nay. Dưới đây là một bài mẫu dài, trau chuốt và có cảm xúc tự nhiên.

Hà Nội – Trái tim của Việt Nam

Hà Nội, mảnh đất ngàn năm văn hiến, luôn mang trong mình một vẻ đẹp riêng biệt mà không nơi nào có được. Dù ai đã từng đặt chân đến đây chỉ một lần thôi, cũng sẽ mãi nhớ những con phố nhỏ rợp bóng cây xanh, những hồ nước yên ả giữa lòng đô thị, và nét bình dị trong đời sống thường ngày của người dân Thủ đô.

Buổi sớm, Hà Nội thức dậy trong làn sương mỏng bồng lảng trên mặt Hồ Gươm. Tiếng chuông chùa Trần Quốc vang xa hòa cùng tiếng rao của những gánh hàng rong, tạo nên bản nhạc dịu dàng khởi đầu cho một ngày mới. Đọc theo những con phố cổ như Hàng Đào, Hàng Ngang, Hàng Mã, hơi thở của quá khứ vẫn còn nguyên vẹn trong từng mái ngói, từng ô cửa gỗ sẫm màu. Không gian ấy dường như níu giữ bước chân người, khiến lòng ta bồi hồi giữa dòng chảy hiện đại.

Khi mặt trời lên cao, Hà Nội chuyển mình sôi động. Dòng người tấp nập trên những ngả đường, tiếng xe cộ hòa cùng nhịp sống hối hả nhưng vẫn ẩn chứa nét trật tự đặc biệt. Nhiều tòa nhà cao tầng mọc lên, những khu đô thị hiện đại mở rộng, song bên cạnh đó, những hàng cây xà cừ cổ thụ, những mái nhà rêu phong vẫn được gìn giữ như chứng nhân của thời gian.

Chiều đến, Hà Nội lại trở nên dịu dàng và trầm mặc. Ánh hoàng hôn rải vàng trên mặt hồ Tây rộng mênh mông, soi bóng những đôi tình nhân tản bộ bên bờ, hay những cụ già thong thả tập thể dục. Không khí yên bình, tĩnh lặng như gột rửa hết mọi mệt mỏi của ngày dài. Và khi đêm xuống, phố phường lại khoác lên mình tấm áo lung linh ánh đèn, từng quán cà phê, hàng bún, phở vẫn rộn ràng tiếng cười nói - Hà Nội khi ấy mang vẻ đẹp vừa trẻ trung vừa sâu lắng.

Không chỉ đẹp ở cảnh sắc, Hà Nội còn khiến người ta say mê bởi con người nơi đây - thanh lịch, nhân hậu và hiếu khách. Những nét văn hóa xưa cũ, từ cách ứng xử nhẹ nhàng đến giọng nói chậm rãi, đều tạo nên bản sắc riêng của người Tràng An. Và với những ai đã gắn bó lâu ngày, Hà Nội không chỉ là nơi để sống, mà còn là nơi để thương nhớ, để tìm về mỗi khi lòng chót thấy thiêu vắng.

Bạn có muốn tôi viết lại bài này theo phong cách **tự sự pha miêu tả** (như hồi ức của một người đã sống lâu năm ở Hà Nội) hay **thuần miêu tả** (giống văn mẫu học sinh tiểu học/trung học)?